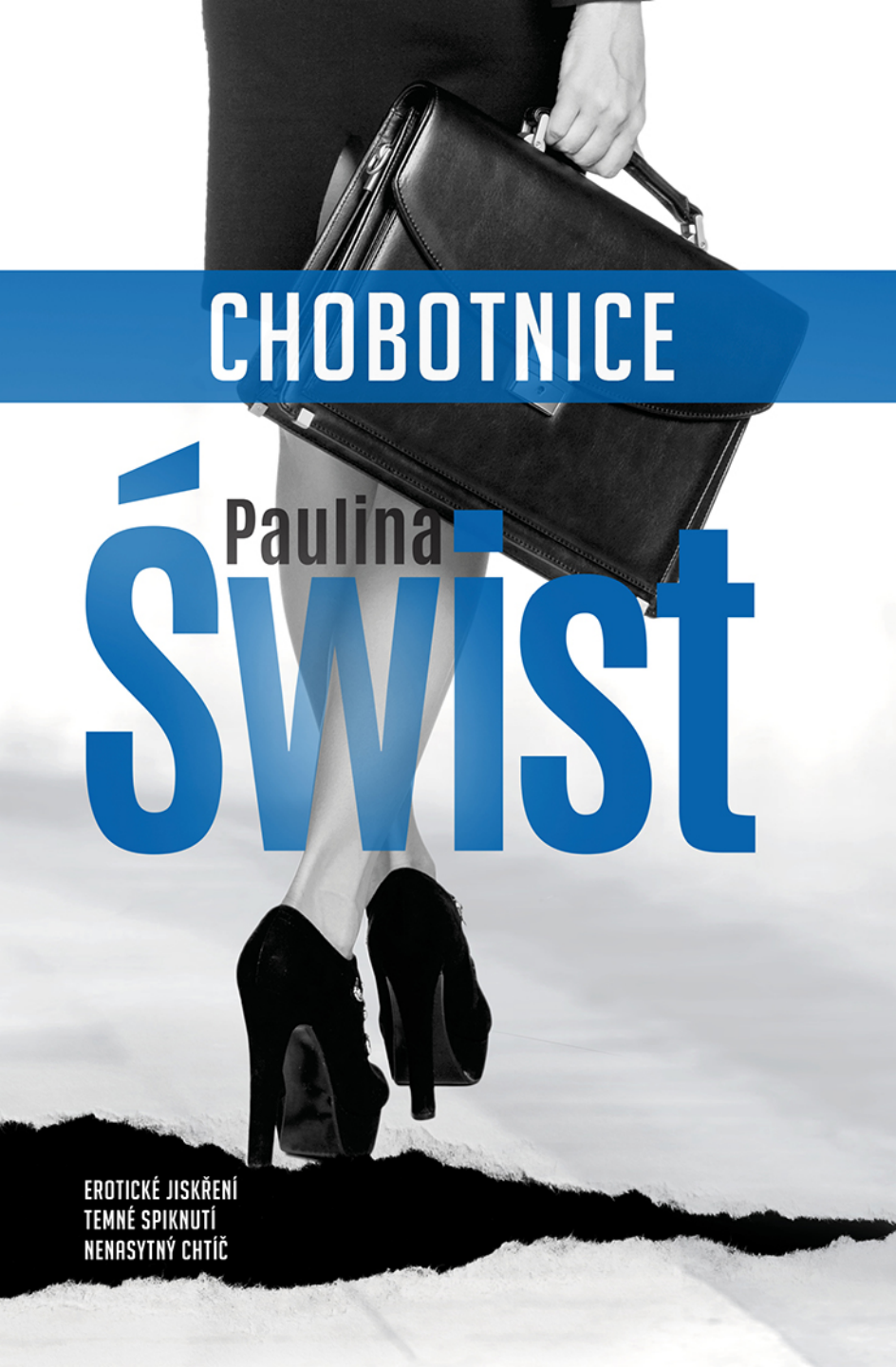

CHOBOTNICE

Paulina

Šwist

EROTICKÉ JISKŘENÍ
TEMNÉ SPIKNUTÍ
NENASYTNÝ CHTÍČ

CHOBOTNICE

Všechny události v knize jsou ještě smyšlenější než
v Kolotoči. ;) Vážně. ;)

Copyright © by Paulina Świst

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2021

Cover © Daniel Pocar, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0851-2 (pdf)

P A U L I N A Ś W I S T

CHOBOTNICE

*„Neexistují tresty ani odměny,
existují pouze konsekvence.“*

Karin Alvtegenová

*Advokátce Plonkové za to, že mi vždycky věřila. Dokonce i v situacích, kdy to bylo naprosto neopodstatněné. Bez ní bych propadla u tří čtvrtin zkoušek a nikdy bych do nakladatelství neposlala ani jediný úryvek textu. :**

„Bez právníka vám neřeknu ani slovo,“ houkl jsem na prokurátora.

Vůbec se mi nelíbil. Seděl si v křesle jako nějaká zasraná superstar a díval se na mě jako na hromadu hoven. Nemohl jsem se dočkat toho, jak se bude tvářit, až zjistí, že právě zmařil obrovskou akci ústřední vyšetřovací kanceláře polské policie. Už při samotném pomyšlení na to jsem se s uspokojením usmál.

„Jsem rád, že máte dobrou náladu,“ procedil skrz zuby a pročísl si rukou vlasy.

Měřil skoro dva metry a vypadal jako herec Marcin Dorociński. Ani se nedivím, že s touhle vizáží si byl tak sebejistý. S netrpělivostí jsem čekal na okamžik, kdy mu řeknu, jak šeredně se zmýlil. Ale na to je zatím čas, ještě nepřišla ta nejvhodnější chvíle.

„Nevím, jestli bych na vašem místě byl takhle ve-selej. Kdyby mě zadrželi sjetýho, s nelegálně drženou zbraní a ve společnosti lidí z organizovaný zločinecký skupiny, byl bych... Wyrwo? Co myslíš ty?“ zeptal se policajta, který mě zadržel a momentálně soustředěně zíral do notebooku.

„Nemám čas. Řídím tank,“ odpověděl policajt.

„Četa?¹“

Prokurátor ožil.

„Ne. Opevnění.² Pokud si pospíšíš, Chladnej, tak v příští bitvě bude volný místo.“

Civěl jsem chvíli na jednoho, pak zas na druhého. Těm dvěma úplně mrdlo. Kdyby všechno bylo jinak, tak jsem tu s nima mohl pracovat.

Prokurátor kývl hlavou směrem ke mně.

„Hned se k vám připojím, Wyrwo, ale nejdřív to musím uzavřít tady s tímhle milým pánem. Máte už nějakého obhájce?“

„Mám.“

„Jméno.“

„Lilianna Płonková.“

„Tak to máte smůlu,“ oznámil s klidem.

„Vy ji znáte?“

Zkoumavě jsem se na něj podíval.

„Bohužel. Je z Vratislavi, že ano? Právě jsme zahájili výslech. Mám takovej dojem, že to sem načas nestihne.“

Aha, takže on to na mě zkouší takhle. Mohl Lilce zavolat a říct, že mě právě vyslýchá. Fyzicky se sem nebyla schopná dostat. Starej trik. V duchu jsem ho pochválil za to, jaké má metody, ale měl jsem ještě jedno eso v rukávu.

„Oukej. Tak teda druhej pokus. Kinga Błońska,“ prohodil jsem na půl huby.

1 Ve hře *World of Tanks* – možnost hry v týmu s jedním nebo dvěma dalšími hráči.

2 Ve hře *World of Tanks* – možnost hry v týmu se šesti dalšími hráči z tvého klanu.

V tom okamžiku dal prokurátor poprvé najevo emoce. Mimoděk zaťal zuby. Evidentně ho pěkně našťvaly. Ale on zase posral moji akci. Rozhodl jsem se, že se trochu pobavím.

„Tu taky znáte? Nedělejte fóry – máme se s Kingou moc rádi. Jsem si jistej, že tu bude do čtvrt hodiny. Navíc je to nádherná buchta, takže tenhle směšnej výslech bude díky ní atraktivní aspoň esteticky,“ prohodil jsem frajersky.

„Let’s get ready to rumble!“ zařval Wyrwa hlasem moderátora ohlašujícího boxerský zápas.

Udiveně jsem se na policajta podíval. Prokurátor se zvedl tak prudce, až povalil židli na zem, a během vteřiny stál nade mnou.

„Co seš kurva zač?“ zeptal se ledově chladným tónem.

§

Překvapeně jsem se podívala na telefon. Chladnej? Přestože mezi námi vznikla během posledních tří let jemná nitka sympatií, hovor přímo od něj – a ne od Kingy – mohl věstit jediné problémy.

„Dobrý den, pane prokurátore. Čemu vděčím za tu čest? Do čeho se zas namočil náš milovanej Błoniaczek?“ zeptala jsem se rozverně, i když jsem byla trochu nervózní.

S Kingou Błońskou se kamarádím už řadu let a zbožňuju ji nade vše, ale ta holka má neuvěřitelný talent dostávat se do potíží. V našem vztahu jsem já ta zodpovědná a klidná. Pamatuju si naprosto přesně, jak jsme se seznámily. Nejdřív mě totiž brala dost

s nedůvěrou. Byla přesvědčená, že všem právníkům včetně ní samotné šplouchá na maják. Až když jsem ji přepila na první párty během koncipientský praxe, začala si mě vážit. Od té doby jsme nerozlučný kámošky. Jsme jako voda a oheň. Zatímco mě jen těžko vyvedete z rovnováhy, ona je nepředstavitelně nervní. Obecně mám lidi ráda a snažím se je brát pozitivně. Averzi cítím v podstatě jen asi k pěti lidem na celém světě, přičemž tři z nich se do tohohle mého seznamu dostali, protože udělali nějakou svihárnou Kinze. Naopak ona dokáže začít nesnášet pět lidí během jediného dne. Jen teda upovídané jsme obě stejně. Nicméně poslední dobou jsme k tomu neměly tolik příležitostí, protože se přestěhovala do toho zatraceného Slezska, ale už jsem jí to stačila odpustit.

„Kinga nezlobí,“ houkl Chladnej.

Málem mi z toho zaskočil hlt kafe. Naivka.

„Říká ti něco jméno Keller?“ zeptal se.

„Vůbec nic.“

„Tak to je divný, protože mám ve vazební cele jednoho chlapa, co tvrdí, že je tvůj klient.“

„Toho týpka neznám.“

Mám vynikající paměť na jména a svého klienta bych si zapamatovala tuplem, takže jsem se spíš ze zvědavosti doptala:

„A z čeho je obviněnej?“

„Nelegální držení zbraně a omamných látek a tak dále. A navíc...“ Chladnej na chvíli zaváhal, „mi tady něco neštymuje. Když jsem mu řekl, že na výsledcích nedorazíš, požádal o Kingu.“

„Ty vaše metody jsou příšerný, pane prokurátor,“ předstírala jsem pobouřenou. „Jak můžeš vědět, že

bych nedorazila? Mimo to se mi zdá, že vím, co ti na něm nesedí. Určitě na něj žárlíš. Je hezkej?“ zeptala jsem se a smála se na celé kolo.

„Můj typ to není,“ zaskřípal Chladnej zubama. „No dobře, díky. Měj se!“

„Čau,“ zakončila jsem hovor.

Ještě chvíli jsem se smála a pak se začala zamýšlet – ksakru, jaký Keller?

§

Netušil jsem, o co tu jde, ale usoudil jsem, že rozumnější bude držet hubu. Prokurátor odešel z místnosti, zatímco policajt si mě zkoumavě prohlížel.

„Co to opevnění?“ riskl jsem to.

„Podělali jsme to.“ Odsunul od sebe notebook. „Odkud znáš Kingu?“

„Je to moje obhájkyň.“

„A jak to je kurva možný, pane Michałe Kellere z Gdańska?“

„A jak víte, kde všude má své klienty? Vy jste tady ve Slezsku asi úplně pošahaný... To je snad moje věc, kdo mě obhazuje.“

„To není tak úplně pravda...“ Policajt se vrátil k notebooku. O dvacet minut později přišel prokurátor. Zjevně si s policajtem rozuměli beze slov, jelikož prokurátor jen pokýval hlavou směrem ke mně a policajt mě odvedl do místnosti přeplněné svazky spisů. Zakrátko jsem uslyšel, jak se otevírají dveře.

„Fakt mě rozpaluje, když mě sem bezdůvodně voláš. Předpokládám, že k tomu máš závažnej důvod. Nebo si snad myslíš, že si v práci jen tak sedím na zadku

a vyšívám bílý orlice, jako to dělají některý státní zaměstnanci? Ohoho, ty nemáš želízka? Zdá se mi, že můj zájem prudce klesá...”

Zaslechl jsem veselý Kinžin hlas a užasle jsem se zadíval na Wyrwu.

„Už to chápeš? Seš v prdeli...” pošeptal mi do ucha. No jasně. Chápal jsem to.

„Sedej, holčičko,” nařídil prokurátor klidným hlasem.

„Co se stalo, Łukaszi?” zvažněla náhle Kinga.

„Znáš tohohle typy?”

Zjevně jí ukázal fotku, kterou mi před chvilkou pořídili. Kuuurva.

„Znám. No a?”

„Je to klient tvůj, nebo Lilčin?” zeptal se a nadále byl klidný.

„Tvý matky, vole,” houkla tónem jankovité třínáctky. „To je přeci ten z ústřední vyšetřovací kanceláře z Vratislavi, Łukaszi!”

Právě toho jsem se obával. Wyrwa na mě začal zírat, jako by mi na čele vyrostlo třetí oko.

„Radku!” zařval prokurátor.

Policajt mě střelhubitě vtáhl do kanceláře Chladného. Kinga seděla na židli a překvapeně na mě hleděla.

„To už se tak nudíte, nebo co? Proč se zatýkáte navzájem? Připomíná mi to ten mem o policajtech převlečených za prodejce drog, co je zadrželi policajti převlečení za narkomany.” Rozesmála se.

„Michał Keller z Gdańska.”

Prokurátor na mě ukázal prstem.

„No jasně. A já jsem vévodkyně Kate. Z Londýna,” řekla Kinga a vstala. „Pokecejte si chvilku, protože

jste si patrně trochu vlezli do zelí. Máte v tý justici teda pořádněj bordel!“

Rozesmála se ještě hlasitěji a políbila prokurátora na tvář.

„A až si všechno vysvětlíte, tak Michała večer pozvi na nějakou flašku.“ Mrkla na mě. „A neotravujte mě s blbostma. Mám práce až nad hlavu.“

Vyšla ven z kanceláře a bouchla za sebou dveřmi.

§

Telefon mi opět začal zvonit. Znovu jsem tedy odložila spis. Jestli to takhle půjde dál, tak to snad nikdy nedodělám. Kinga.

„Dobrý den, paní advokátko. To je ale náhodička – před chvilkou jsem mluvila s tvým chlapem,“ prohodila jsem vesele.

„Vím. A já se zas před chvilkou viděla s tím tvým.“ Kinga se chtěla jako náctiletá.

„To Chladnej zadržel Colina Farrella?“ zeptala jsem se s dokonale předstíraným údivem.

Po posledních zkušenostech jsem usoudila, že teď dlouho žádnýho chlapa chtít nebudu. Jdou mi na nervy. Všichni do jednoho. Banda nerozhodných troubů nebo naopak ulízaný vychcánkové. Nevím, co z toho je horší.

„Vyjádřila jsem se nepřesně... S jedním z uchazečů o tebe!“ Kinga se vážně skvěle bavila.

„Trávíš s prokuraturou až příliš času, začínáš žvanit podobně jako oni. Myslíš toho Kellera? Kdo to je? Nevybavuju si ho.“

„Žádnýho Kellera... Łukasz právě zatkl Michała Grosickýho! Dovedeš si představit, jakej bude mít

prokuratura trapas? Až skoro lituju, že mi určitě nařídí, abych držela jazyk za zuby, a já to nebudu moct prásknout bulváru.“

Cítila jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz.

„Kingo... Musím ti něco říct, ale ne do telefonu. Jedu do Slezska a budu tam...“ podívala jsem se na hodinky, „za dvě hodiny.“

Předtím

Otevřel jsem dveře pracovny policejní psycholožky Bernadetty Klementyny Sobaňské. Dost by mě zajímalo, jestli vůbec někde mají formulář, kam by se jí vešla všechna ta jména. Momentálně to sice nebyla moje největší starost, ale huba se mi sama usmívala, když jsem na to pomyslel. Nadhled, kurva, nebo tady všichni umřem! K psychoušovi mě poslali po nedávné akci, kdy nechybělo málo, aby mi ustřelili tu moji pitomou palici. Na základě předpisů jsem v takové situaci byl bezpochyby v šoku a někdo mi musel proklepnout hlavu. Když mi to řekla šéfova asistentka Wanda, zašilhal jsem, přiložil palce k uším, zamával rukama a při tom zazpíval „ententýky, nic mi není“. Zareagovala jako obvykle – hlubokým povzdechem. Tentokrát se mi však bohužel nepodařilo vyhnout prohlídce.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem s bolestínským výrazem v obličeji. „Mám si lehnout na pohovku? V televizi to tak pacienti vždycky dělávají.“

„Dobrý den,“ zamumlala si pod nos postava sedící za stolem.

Na první pohled jsem vyhodnotil, že zvedá činky těžší než já. Kdyby si se mnou chtěla dát páku, tak bych se bál.

„No pokud cítíte tu potřebu, tak prosím.“

Smyslem pro humor to taky zrovna nezachraňovala... Už mi bylo jasné, že mě nemá ráda, ale stále ještě jsem nevěděl proč.

„Můžu vás poprosit o sklenku vody?“

Natáhl jsem se po celé délce a ruce si složil pod hlavu. Musel jsem vypadat jako typický Polák na dovolené v Egyptě.

„Jistě – prosím.“

Podala mi sklenku a posadila se na židli vedle mě. Vzala si poznámkový blok a přehodila si nohu přes nohu. Tak obrovitá lýtka jsem neviděl od základky. Úplně stejná, jenom ještě chlupatější je měla moje učitelka v první třídě.

„Poslali vás ke mně v souvislosti s bezprostředním ohrožením života, kterému jste čelil během zásahu proti drogovému gangu.“

„Ano,“ potvrdil jsem a přimhouřil oči, jako by to téma pro mě bylo příliš bolestné.

„Příslušník Michał Grosicki. Ve službě od roku dva tisíce deset. Přes deset ocenění, šest disciplinárních řízení. Čtyři důtky zaznamenané do služebního spisu. Vidím, že máte problém s disciplínou.“

Narovnala si brýle a zazubila se na mě předstíraným úsměvem. Vypadala v tu chvíli jako Godzilla vteřinu předtím, než rozdupala Tokio.

„To jsou starý záležitosti,“ poznamenal jsem a jedním douškem vyprázdnil sklenici.

„Dostal jste předvolání ke mně už mnohokrát, ale ani jednou jste se neobtěžoval. Můžete mi říct, čemu vděčím za to, že mám konečně tu čest?“ zeptala se a v jejím hlase zazněl triumfální tón.

„Od svých nadřízených jsem slyšel, že budete zpochybňovat mou způsobilost k dalšímu výkonu práce, tak jsem se rozhodl, že za váma zajdu,“ zamumlal jsem pokorně.

Měl jsem se stát hercem. Jsem si jistě, že Oscara bych dostal ještě před třicítkou.

„Je vidět, že občas je vás potřeba k určitým věcem přinutit,“ řekla Sobaňská a opět vycenila zuby.

Godzilla zakrátko popadne Tokio Skytree a použije ho jako párátka. Evidentně to zbožňovala. Někoho ovládnout. Dokopat. Dokázat si svou nadřazenost. Moje bujná fantazie mi okamžitě přdestřela obrázek, jak v latexovém kostýmu drezíruje nějakého nebožáka, kterého určitě drží doma pod pantoflem. Už při pouhém pomyšlení na to mi přeběhl mráz po zádech.

„Ale vraťme se k meritě věci.“ Opět si narovнала brýle. „Mohli byste mi tu akci popsat?“

„Nevím, jestli to dokážu,“ začal jsem potichu. „Od té doby mívám sny...“

„Jaké sny?“ pobízela mě, abych se jí svěřil, a civěla na mě s chorobnou fascinací.

Bylo zjevné, že mi chtěla napsat do spisu: nezpůsobilý ke službě. Přišlo mi to naprosto směšné, protože neměla potuchy, jak vypadá moje práce ani s jakými těžkostmi se pojí. Netušila, chuděra, že mí šéfové

nikdy nepřipustí, aby se v mém spise ocitl takový přípisek. Na to jsem byl prostě až moc dobrej.

„Zdá se mi, že mi dvě sexy Havajanky, oblečené jen do oranžových květů ilima, na střídačku kouří péro a při tom tančí s obručí hula hoop. Určitě chápete, že to poslední, co v souvislosti s tím potřebuju, je, aby mě někdo vyléčil,“ prohlásil jsem a vstal. „Tak pro dnešek by to stačilo. Byl to traumatickej zážitek. Kdy se mám dostavit znova?“ usmál jsem se roztomile.

„Jste naprosto nezodpovědný!“

Zčervenala v obličejí. Měla pod nosem náznak knírku, nebo se mi to jen zdálo?

„Nespěchej na mě, ztrácím totiž dech...“ broukal jsem si hit od kapely Maanam a namířil si to ke dveřím.

§

Monika vtrhla do kanceláře.

„Telefon.“

„Kdo to zase otravuje?“ zeptala jsem se a hleděla na sluchátko jako na hada. Nechtělo se mi už vůbec nic. Práci v pátek by měli zakázat. „Jakmile budu příšerně bohatá stará advokátka, budu tenhle chlívek zavírat už ve čtvrtek!“ zašeptala jsem teatrálně.

„Tohle říkáš už pět let,“ usmála se Monika blahosklonně. „Volá právní poradce Alan Surdzielek.“

„A co chce? Neví snad, kolik času má na žádost o odůvodnění rozhodnutí soudu?“

Pokusila jsem se o vtip z právnické branže. Až vykopnou moderátora Strasburgera z televizní show *Familiada*, tak tam nepochybně zaměstnají mě.

„Říkal, že je to něco neodkladného.“ Sundala ruku z reproduktoru, který až dosud zakrývala, a vtiskla mi sluchátko do ruky.

Surdzielek byl jeden z pěti lidí na světě, které jsem nebyla schopna vystát. Probouzel ve mně ty nejhorší pudy, především s ohledem na svou pokřivenou povahu, i když teda vizáž měl taky dost specifickou. Vypadal jako Rákosníček. Vážil tak šedesát kilo a byl vysoký jako já, měl tedy něco málo přes metr sedmdesát. Nosil velké brýle s kostěnými obroučkami, které mu měly přidávat na vážnosti. Ale nepřidávaly. Vsadím se, že měl stále ještě akné a maskoval je pudrem. Takovým tím oranžovým za pět zlotých, co frčel v dobách mého mládí. Když se na něj člověk podíval, napadalo ho jedno jediný slovo: srágora. Mluvil pomalu, lezlo to z něj jako z chlupatý deky... Vždycky, když na mě takhle mluvil, měla jsem sto chutí zaveslovat rukama: „Ke břehu, vole, ke břehu.“ Mimo to – a to mě sralo asi nejvíc – byl upjatej, jako by spolkl pravítko. Hrál si na nóbl pána. Před neznámýma lidma ze sebe dělal frajírka, ale před kolegama z oboru byl podělanej až na půdu. Nehodlala jsem se s ním kámošit. Reprezentoval všechno to, co bylo na právnících nejhorší. A navíc na mě před pár lety nasmolil stížnost a poslal ji na oblastní advokátní komoru. Kinga mu jednou v opilosti, když se potkali v hospodě na náměstí, řekla, že toho bude litovat, takže nasmolil stížnost i na ni, ale neměl pro to naprosto žádný důkazy. Takže z toho jako obvykle vyšla bez úhony.

„Dobrej dobrej, pane poradce, copak že zrovna já mám tu čest?“ zeptala jsem se nevraživě.

Správně bych ho měla oslovovat „advokáte“, jak to bylo ve zvyku, ale nebyla jsem s to překonat se.

„Dobrý den,“ zachraptěl znechuceně. „Volám ohledně toho našeho společného procesu.“

„My máme nějaký společný proces?“ velice jsem se podivila.

„Ano. Zastupuji bratra pana Kozielského. Vaše klientka Dorota Kozielská ho bestiálně zavraždila.“

Na obličej se mi rozzářil široký úsměv. Přepnula jsem pana poradce na hlasitý odposlech a pokynula na Moniku, aby přišla blíž. Tohle bude dobrý. Let's dance.

„Jste zplnomocněnec pomocného státního zástupce? V trestním řízení? A nebojíte se? Pokud totiž vím, tak jste doposud zastupoval vodovody ve sporech s lidmi, co zapomněli zaplatit vodné a stočné...“ prohlásila jsem a snažila se tlumit smích.

„Rozhodl jsem se, že se chopím nových výzev. Já nikdy neprohrávám, to byste měla vědět. A apeluju na vás, abyste se ovládala.“ Surdzielek nasadil mentorský tón. „Ty žádosti o provedení důkazu a žádost o zrušení vazby jsou snůška blbostí. Lze to kvalifikovat jako porušení osobnostního práva.“

Zakryla jsem si rukou ústa, abych nevyprskla smíchy.

„Ovládejte se prosím, paní advokátko, nebo vám zařídím disciplináрку. Zdá se mi, že by vás měl někdo trochu krotit...“

Právní poradce Alan Surdzielek se evidentně zasníl.

Monika pokývala hlavou a zeširoka se usmála. Zjevně s ním souhlasila. Ukázala jsem jí mezinárodní znamení právníckého míru, tedy vztyčený prostředníček.

A pak jsem řekla tím nejsladším hlasem, jakého jsem byla schopna:

„A umíte zkrotit aspoň vlastní manželku? Abych byla upřímná, nezdá se mi. Proto pochybuju, že by se vám to podařilo se mnou. Sbohem.“

Zavěsila jsem a až pak se začala zamýšlet, jestli jsem to náhodou trochu nepřehnala.

„Ty seš fakt střelená,“ potvrdila Monika mé obavy, „to o tý jeho manželce už bylo přes čáru! Celý město si šušká, že ta ženská mu nasadila takový parohy, že chudák určitě poškrábe strop, vždycky když jde do podzemních garáží.“

„Vím to, ale když s ním mluvím, nedokážu se udržet. Je to silnější než já.“ Smířila jsem se s osudem. „Soudní zapisovatelky mu přezdívací Cornuto. Můžeš si ho tak uložit do kontaktů. A až bude volat, tak mu to nezvedat.“

„Provedu, šéfová.“

Monika mi gestem naznačila, že nemám všech pět pohromadě. Od té doby, co se dostala na práva a zvládala všechny zkoušky na jedničku, si počínala čím dál sebevědoměji. Byla jsem na ni velice pyšná.

„Hodnej otrok!“ houkla jsem na ni s úsměvem.

§

„Grosixi!“ uslyšel jsem vteřinu předtím, než jsem otevřel dveře.

Kurva, věděl jsem, že to ještě není všechno.

„Ano, Wandičko?“ odpověděl jsem šéfovi sekretáře a nasadil ten nejnevinější výraz ze svého repertoáru.

„Chápu správně, že jsi nedostal lístek se vzkazem, že se máš urychleně zastavit u šéfa?“

„Ne. A mám?“

Ten lístek jsem pochopitelně dostal. Momentálně ležel v koši vedle mého pracovního stolu, mezi obalem od bagety s pikantním kuřecím, které bylo na můj vkus beztak skoro bez chuti, a plechovkou od red-bullu.

„Kdybych tě neznala devět let, tak bych ti to snad i věřila. Ale teď vážně – asi je to něco naléhavého.“

„Právě toho jsem se bál,“ řekl jsem tiše.

Zaklepal jsem na Tadeuszovy dveře, a aniž bych počkal, až mě pozve dál, nakráčel jsem dovnitř.

„No konečně!“ Šéf si sundal brýle a promnul oči. „Sedej.“

„Postojím. Jsem na odchodu. Pokud jde o paní psycholožku...“

„Paní psycholožka mi může...“ Tadeusz mi gestem naznačil, abych si sedl na židli.

„Vážně? Tak to tě lituju.“

„Ty si asi myslíš, že seš vtipnej, ale nejseš.“

Evidentně neměl náladu na žerty. Usadil jsem se na židli, kterou ukázal. Komentář, že jeho manželka si myslí pravý opak, jsem si už nechal od cesty, i když mě to stálo trochu přemáhání.

„Přesouvám tě z oddělení drog. Tam už seš provařenej. Ta akce byla výborná, ale konec teda nic moc. Ostatně pohybuješ se v té branži už příliš dlouho. Všude jsi byl a už tě nemám kam poslat. Ale mám pro tebe zvláštní úkol. Víš, co to znamená?“

„Uhm. Zvláštní úkol znamená, že medaili za zásluhy posílají rodině.“

„Přesně tak. Nebudu ti namlouvat, že je to jednoduchý. Musíš v utajení infiltrovat jednu skupinu. Teoreticky jde o DPH...“

Zachoval jsem kamennou tvář, ačkoli se mi okamžitě rozsvítilo výstražné světlýlko; je to mimořádně překerní téma, pokud jde o mě. Ale s tím jsem se zrovna Tadeuszovi svěřit nemohl.

„Říkám teoreticky, protože mám vcelku ověřený informace, že vedle DPH se tam má rozehrát obrovská levárna na pomezí politiky, katolický církve a nemovitostí.“

„Klidně ještě něco přidej, posluž si. Dozvíme se díky tomu třeba i to, kdo zabil policejního prezidenta Papažu, syna podnikatele Olewnika, Kennedyho a kde je Jantarová komnata?“

„Jantarovou komnatu má Putin. Pokud jde o ten zbytek... tak bych se ani nedivil.“

Podal mi spis. Otevřel jsem ho a uviděl fotku nějakýho playboye v kvádru minimálně za dvacet tisíc zlotých.

„To je mi ale fešák – ozdoba bordelu!“

„Artur Piła. Slezská divize toho gangu. Podařilo se nám tam získat dobře kontakt, uvede tě a seznámí s Arturem. Budeš vystupovat jako byznysmen z Pomořanska. Tvou věrohodnost podpoří náš práškač v pomořanský skupině. Bude se dušovat, že s tebou seděl v base ve Sztumu. Tvůj coverman bude Marcel Potocki.“

„Mistr? To si snad děláš srandu!“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Toho borce jsem nemohl ani cejtít. A bylo to vzájemný. Příliš riskoval, byl drzej, nevycválanej a přeháněl to na každém kroku.

Naprosto dokonale jsem si uvědomoval, že ho tak strašně nemám rád proto, že jsme oba téměř stejní.

„Vaše osobní záležitosti jsou mi u prdele. Jste zkrátka nejlepší a já tuhle akci nemůžu posrat. Buď se nějak dohodnete, nebo vás oba převedu k dopravce, rozumíš?“

„Ano.“ Listoval jsem spisem, abych se alespoň zběžně seznámil s případem. Můj pohled záhy upoutalo jedno jméno: Lilianna Płonková. Vyfotili ji, když odcházela od soudu. Talár měla přehozený přes rameno. Netušila, že ji někdo fotografuje, protože se dívala na druhou stranu. Kdesi vzadu v hlavě mě zabolelo. Ten případ se začínal nechutně komplikovat.

„A tahle právnička je kdo?“ zeptal jsem se tónem, jako by mi odpověď byla zcela ukradená.

„Obhájkyň Doroty Kozielský. Ta ženská sedí za vraždu svého manžela.“

„Čili za nesplněnej sen poloviny vdaných žen. A jak to s tím vším souvisí?“

„Nevím.“ Rozhodil rukama. „Nejspíš nijak. Kozielski se hodně angažoval v realitách, kromě toho to byl neuvěřitelnej hajzl, co mlátil manželku, chlatal a tak vůbec to byl společenskej odpad. V těch deskách máš všechno, co víme. Připrav se a rozluč se se všema svýma holkama. V pondělí v osm nástup a pak vyrážíš do krajiny uhlí a oceli.“

„Krajina uhlí a oceli? Ty vole, nechceš to zkusit ještě pompézněji? Vždyť ty už žvaníš jako Otec ředitel!“

„Vypadni a opovaž se vrátit bez výsledků. Lepší?“

I Tadeusz se dokázal nasrat.

„Mnohem. Tak čágo bélo.“

Vyšel jsem z kanceláře a úsměv mi okamžitě zmizel ze rtů. To mi ještě chybělo – takový problémy. Aby toho zlého nebylo málo, po chvíli mě dostihla Sobaňská. Přistoupila ke mně na vzdálenost desíti centimetrů a zlostně zasyčela:

„Pane nižší inspektore! Zakrátko podám hlášení! To, co jste udělal, podkopává kvintesenci mé práce!“

„Berete si to příliš osobně.“ Ustoupil jsem o krok dozadu. „Nedělejte si starosti. Je mnoho lidí, kteří vaši pomoc jistě potřebují. Respektuji to, ale sám se k nim neřadím. A nemám rád, když mě někdo do něčeho nutí,“ řekl jsem zdvořile a roztomile se usmál.

„Ještě uvidíme,“ houkla a napjala svaly. Pak vyrazila směrem k šéfově kanceláři.

„Pročpak se tolik vztekáte? Vždyť zlost škodí kráse...“

„Ty hajzle nevymáchaná! Ty si asi myslíš, že ti všechno projde, že jo? Tohle ti nezapomenu!“ nevydržela to a rozeřvala se z plna hrdla.

Několik policajtů, co zrovna byli na chodbě, se zvědavě otočilo směrem k nám. Marcel byl mezi nimi. Takovou příležitost jsem nemohl promarnit. Pronikavě jsem zakřičel:

„Bernadetto!“

Jak jsem očekával, pobouřeně se ke mně otočila, protože jsme si netykali.

„Nedělej si starosti! Však ještě potkáš muže, který tě docení! Já s tebou sice na rande nepůjdu, ale buď pozorná, Amorův šíp tě může zasáhnout na každém kroku.“

„Ty...!“

Evidentně ji nenapadlo, jak pokračovat. Podívala se na chlapy, kteří na ni zírali, zrudla jak rak, vešla do Tadeuszovy kanceláře a práskla za sebou dveřmi. No co – budu se holt smažit v pekle.

§

Uslyšela jsem zvonění telefonu a rezignovaně vstala z gauče. Kinga.

„Nazdar, máš chvilku, nebo už hřešíš?“ zeptala se.

„Ne, Marcel nemá čas. Můžu mluvit. Co nového?“ prohodila jsem vesele. Nebo jsem se aspoň snažila, aby to znělo vesele.

„Co že kurva nemá?“ zeptala se Kinga s předstíraným údivem.

„Čas! Není nám patnáct, ale třiatřicet! Každý máme své věci,“ vysvětlila jsem s klidem.

„Inu, randit s chlapama narozenýma v osmdesátých letech není zrovna výhra.“ Kinga byla jako obvykle nemilosrdná. „Jak jako nemá čas? Má snad v práci peklo? Nebo je na jipce? Ukradli mu z auta gumy? Porouchal se mu majáček? Nebo jen prostě zrovna randí s jinou buchtou? No řekni, Lilko, co se stalo, že k tobě nezajede a neopíchá tě, i když jsi mu poslala esemesku, kterou člověk nemůže chápat jinak než „přijed’ a já ti dám, a to bez závazků“?“

„Kingo, proboha! Tohle jsem na mysli neměla, napsala jsem mu jen, že se nudím a že mám doma dobré víno!“

„Přijel bych klidně i z jipky a kapačky táhl za sebou!“ zaslechla jsem Chladnýho houknutí v pozadí.

Tak tohle jsem fakt potřebovala: rady od totálně ujetýho párečku.

„Myslíš, že takoví chlapi jako Chladnej rostou na stromech? Ani nevíš, jaký ty máš štěstí...“ řekla jsem zasmušile.

Ani jsem se o ten smutek v hlase nemusela moc snažit, protože mi skutečně bylo líto, že má Marcel zrovna něco jiného, ale jako vždycky jsem bojovala až do konce.

„Štěstí? Vždyť je to arogantní workoholik, co má vždycky pravdu a je přesvědčenej o vlastní výjimečnosti. Sama nevím, proč to s ním táhnu.“

„Protože jsem vynikající v posteli!“ uslyšela jsem další houknutí Chladnýho a potom Kinžin smích.

„No to je pravda. A to ti, moje milá, radím. Vyfinti se jako krysa na otvíračku kanálu a vyraz do města! Vykašli se na toho Marcela, protože vždycky, když o něm slyším, tak se mi akorát otvírá kudla v kešeni.“

„V kešeni?“ rozesmála jsem se. „Koukám, žes už pochytila i lokální nářečí.“

„No jinak to ani nejde. Slib mi, že vyrazíš do města!“

„Slibuju,“ řekla jsem výhradně proto, abych měla svatej klid.

Odložila jsem telefon a přistoupila k obřímu zrcadlu v předsíni. Vypadala jsem opravdu, ale opravdu moc dobře. Koneckonců když už jsem byla namalovaná, tak jsem přece mohla vyrazit ven, místo abych seděla doma a zoufala si. S povzdechem jsem sundala z věšáku bundu a objednala si Uber. Za necelých dvacet minut jsem vystoupila kousek od náměstí a pomalu si to namířila do Whisky. Koneckonců jeden nebo

dva drinky mi neuškodí. Kromě toho tu byla šance, že potkám nějaké známé a zachráním mi to večer. Nemá smysl dělat si hlavu s věcmi, které člověk stejně neovlivní, přesvědčovala jsem se. A Marcel určitě docením, že jsem chápavá a nechávám mu prostor.

O několik minut později jsem prošla pod monumentální kompozicí z lahví od Jacka Daniel'se a posadila se na bar.

„Vodku s redbullem,“ zavolala jsem na barmana.

Zeširoka se usmál.

„A nedáte si dvojitou?“

„Umíte jenom číst myšlenky, nebo i věštit z karet?“ zeptala jsem se a oplatila mu úsměv.

„To přirozeně také, ale výhradně krásným ženám s nadměrně vyvinutým poprsím,“ odvětil s provokáterským úsměvem a hleděl do mého příliš hlubokého výstřihu.

Zvykla jsem si na to. Kinga vždycky tvrdila, že žádný chlap na světě není s to říct, jakou mám barvu očí, protože všichni se mi dívají jedinečně na kozy. A já mám přitom moc hezké zelené oči. Co na tom, když Marcel...

„Dobrý den, paní advokátko,“ uslyšela jsem nad hlavou hlas právního poradce Alana Surdzielka.

Za chvíli už seděl vedle mě. Tenhle den snad nikdy neskončí, pomyslela jsem si rezignovaně. Už mi chybělo jen to, aby se tu vynořil bejvalej s kyticí růží a začal škemrat, abych se k němu vrátila. A hned pak moje oblíbená tetička s otázkou, kdy už se konečně vdám. A podomní prodavač, co se mi pokusí vecpat masážní rohož na pakostnici.

„Dobřej večer,“ prohodila jsem a jedním lokem vypila půl drinku. „Je pátek, už je po práci, takže nejsem